

zaměstnance (§ 26 čís. 2 první a druhá alternativa). Nejde ani o porušení jiného podstatného ustanovení smlouvy (třetí předpoklad druhého odstavce § 26 zák. o obch. pomocnících), neboť ze smlouvy neplyne, že žalovaná firma smluvně uznala žalobce za povinného pensijním pojištěním. Ostatně povinnost přihlásiti zaměstnance k tomuto pojištění, jsou-li podmínky splněny, jest povinností veřejnoprávní zákonem stanovenou a nikoli smluvní povinností. Nastaly-li mezi stranami rozpory o tom, zda žalobce podléhá povinnému pensijnímu pojištění, nelze v tom, že žalovaná povinnost tuto neuznala a odmítla žalobce přihlásiti k pensijnímu pojištění, spatřovati ani jiný důležitý důvod podle § 26 zákona čís. 20/1910 ř. zák., neboť jednak šlo o sporný výklad zákonných předpisů, jednak nebyla tím žalobci odňata výhoda tohoto sociálního pojištění, neboť žalobci tím nebylo zabráněno, by se sám podle § 5 odst. (3) zák. čís. 26/29 sb. z. a n. nepřihlásil u pensijního ústavu, a tak nedocílil řešení sporné otázky příslušným úřadem po vykonaném šetření, po případě instanční cestou. Kdyby pak úřad uznal, že žalobce byl pojištěním povinný, nemohlo by žalobci býti ani na újmu, že nebyl včas přihlášen žalovanou jako jeho zaměstnavatelkou (§§ 12 a 72 zákona čís. 26/1929 sb. z. a n.). Jinak stačí odkázati ke správným důvodům odvolacího soudu.

Čís. 13920.

Měla-li částka zaplacená vnuceným správcem bernímu úřadu býti podle § 120 čís. 1 ex. ř. sčítována na činžovní daň, pokud podle § 265 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. požívala zákonného přednostního práva zástavního na dražené nemovitosti, jest bez významu, že vnucený správce prohlásil, že částku tu platí na jiné pohledávky berního úřadu.

K placení cestou soudní exekuce musí rozvrhový soud sám přihlížeti, aniž tu má místa poukázání odporu na pořad práva (na pořad správních stolic).

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1934, R II 397/34.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost, přikázal soud své stolice státu v přednostním pořadí na dani činžovní 5.641 Kč. Rekursní soud vyhověl rekursu vymáhajícího věřitele potud, že srazil z přednostní pohledávky státu částku 2.100 Kč, jež byla zaplacená bernímu úřadu z výtěžku vnucené správy, vedené na draženou nemovitost.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu československého státu.

Důvody:

Rekursní soud právem srazil z přednostní pohledávky berního úřadu na činžovní dani 5.641 Kč částku 2.100 Kč, která byla podle prohlášení zástupce berního úřadu při rozvrhovém roku zaplacená bernímu úřadu z výtěžku vnucené správy, vedené na draženou nemovitost, a sčítována na poplatek 1.857 Kč z roku 1932. Podle § 120 čís. 1 ex. ř. měla býti částka 2.100 Kč sčítována na činžovní daň, pokud podle § 265 zákona z 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n. požívala zákonného přednostního

práva zástavního na dražené nemovitosti. Tento předpis je striktní a nemá proto významu, že vnucený správce prohlásil, že částku tu platí na jiné pohledávky berního úřadu. Není správný názor stěžovatelův, že, ježto šlo o sporné skutkové okolnosti, totiž o tvrzení, že přihlášená daň činžovní jest z části zaplacená, měl rekursní soud odkázati odporovatelku, aby svůj odpor uplatnila pořadem správních stolic, neboť částka 2.100 Kč byla bernímu úřadu zaplacená cestou soudní exekuce a k takovému placení musí exekuční soudce sám přihlížeti.

Čís. 13921.

Pro opravné řízení jde o věc nepatrnou, byla-li pohledávka zažalovaná u krajského soudu a přesahovavší původně 5.000 Kč, před koncem ústního jednání v první stolici obmezena na úroky, které nepřevyšují 300 Kč, a na útraty sporu.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1934, R II 524/34.)

Žalobu o 5.166 Kč, zadanou na krajském soudě, obmezila žalobkyně před koncem ústního jednání na 5% úroky z 5.166 Kč za dobu od 10. března 1934 do 16. března 1934 a na útraty sporu. **Procesní soud první stolice** takto obmezené žalobní prosbě vyhověl. **Odvolací soud** odmítl odvolání žalované. **Důvody:** Žalobkyně obmezila žalobní nárok na 5% úroky z 5.166 Kč ode dne 10. března 1934 až do 16. března 1934 a na útraty. Úroky tvoří tedy hlavní nárok a, jelikož nárok ten nepřesahuje 300 Kč, jde o věc nepatrnou (§ 448 a násl. c. ř. s.). Proti rozsudku ve věcech nepatrných může podle §§ 452 čis. 2 a 501 c. ř. s. býti podáno odvolání jen pro zmatečnosti uvedené v § 477 čis. 1 až 7, bez ohledu, zda nárok byl nepatrným již od původu, či se stal nepatrným obmezením žalobní prosby (čis. 346, 6681, 7158 sb. n. s.). V souzeném případě odvolání zmatečnosti neuplatňuje a bylo je tudíž jako nepřipustné odmítnouti (§ 471 čis. 2 a § 474 druhý odstavec c. ř. s.).

Nejvyšší soud odmítl rekurs do odmítacího usnesení odvolacího soudu.

Důvody:

Jde o to, zda pro opravné řízení jde o »věc nepatrnou«, když původně u krajského soudu zažalovaná pohledávka přesahovala 5.000 Kč, byla však před koncem ústního jednání v první stolici obmezena na úroky, které nepřevyšují 300 Kč, a na útraty sporu. Úroky jsou příslušenstvím zažalované pohledávky (§ 912 obč. zák.). Byla-li však žaloba obmezena na úroky, stalo se toto dřívější příslušenství, které zbylo ještě z hlavní věci, jediným předmětem sporu, o kterém jest rozhodnouti rozsudkem. Přípustnost odvolání řídí se pak výší úrokové pohledávky, o níž má odvolací soud rozhodnouti. Nárok útratový není ani částí hlavního nároku, ani jeho příslušenstvím a jest o něm rozhodnouti usnesením, byla-li žalobní prosba obmezena jen na útraty sporu (srov. plen. usnesení ze dne 20. května 1924 čis. Pres. 298/24 čis. 3868 sb. n. s.). Výše útrat nemá vůbec vliv na povahu rozhodnutí o úrocích. Poněvadž